

Auch Melito die christl. Lehre ἡ καθ' ἡμᾶς / φιλosophία bei Euseb. hist. eccl. IV, 26. Eben-
 so Clem. Alex Strom II, 20, 110 p. 487 Pott. ἡ σοφία
 τῆς καθ' ἡμᾶς φιλosophίας. ^{insgesamt} bezeichnet Euseb.
 die Hange zum christl. asket. Leben mit φιλosophία
 h. e. VI, 10 p. 210, 31 Schwezf., 723, Leben selbst als den φιλό-
 σοφου βίον ebendas. p. 210, 8. —

V. der Christl. Lehren: τὸς ἡμῶν τῆν φιλosophίαν
 φερούμεν τοῦ αἰῶνος καὶ ἐλευθέρως ἀμφιλόχοισιν.
 magy. sabbat. ed. Henke (Helmsfester Osterweg. 1782)
 p. XV.

φλεβοτομήν.

Ein Adw lassen. — Βιβλίον φλεβοτομήν
εἰς κορυφαίων τῆς πλεονεξίας von dem
Verfasser eines Minoch, den Geiz eines Jungens
in beiden Pakkidij Hist. Lawiara ed. J. Mev.
Luzd. Pat. 1616. p 18.

2

Υπεβοτομή

Υοροκροία.

das Morden. L X X. Blippol. in San. p 10. p. 155, 26.

φορολόγος.

Ἐπισημῶν v. Abgaben. " οἱ φορολόγοι, οἱ πολεῖται
τὸ κείμενον πλῆθον ἔρπιδόντες, ἵσα πάντα καὶ
ποιῶντες τὸν δόκιμον χρυσὸν ὡς κῆβδύλον

Pseudohippat. de consummat. univ. di. 38. p. 116, 117.

Bei der Erwähnung des idealen Lebens des ersten un-
den heil. Anton. versammelt in Mōnache: οἱ αὐτοὶ γὰρ
ἐκεῖ οἱ ἄδικων ἢ οἱ ἄδικούμενος οὐδε μὴ
φυ φορολόγου Athan. vita Anton. c. 44. Off. W.
Bened. Paris. 1698. I, II, 830 ff.

Ἐρκετοῦ

Schaud &hatt, schenlich" οὐ) Ἐρκετοῦ κατα-
" δὲ δαυ πρότερον ἔρκου Philopat. Refut. 4, 23 p. 214, 14.
ἔρκου Ἐρκετοῦ ἔρκι/σται ebendas TX, 23. p.
478, 76 (die Parabel des Jovch. hat ἔραοι. ἔραῖ δαυ). -
(Iωάννη) ἔρα & ποκά λυφεν μωστηρίων ἔρατῶν κλπ.
prot. de antichr. 36 p 17, 15 Lac. -

φύλαξις.

aus dem Lande fortjagen; vertrieben' abh. - 'ka...
τὸ ἐρ κενίκο σὺρ φουάδ' ἐν δ' ἡ διππολ. in Dan. Fr.
64 p. 169, 26. -

ΨΥΚΩΣ.

Ichimiken. — ὄψυ ποικίλου κρώ-
ματι πρὸς κωμῆν, Diapyl. in Susa. p.
150, 16 La gaudi. —

ψύδαμα

Philos. X, 33 p. 542, 719. τῶν ἀνθρώπων ἴσ-
μεν ἕκ τοῦ καθ' ἡμᾶς ψυδάματος γεγονέναι.
- ἕκ τοῦ αὐτοῦ ψυδάματος σάρκα λαβὼν δὲ σῶμα ἡ γένεσις
τῶν Hippot. ed. Lagarde s' 10. p. 90, 23. -

γυθικός

Sinnlich, natürlich' z.B. μὴ γυθικῶς
ἐκλαμβάνει τὰ λεγόμενα, ἀλλ' οἰκονομικῶς κ.τ.λ.
Nicht eben das Größte nicht Sinnlich, sondern etc.

Hippol. de Trin. theoph. 2. p. 37, 22

φουβικώ.

φουβικώ naturgemäss, de Naturordnung
entsprechend Philo de poster. Caius ~~§ 24~~ § 17.
24.

φουβικώ ἔργα die Physiken (4./, d. h. die Erforsnung
der Naturordnung Philo de poster. Caius § 2.

2

φυσικός.

ΨΟΒΙΟΛΟΓΙΑ.

Untersuchg. Betrachtung der Natur. - Joseph.
Artic. I, 4. ^{Prooem.} Ἐμὴν ἔδει Μοῦσε, εἰρηγὸς γαστ
werden ὅπω, ἄν μὴ τινος τῶν ἀναγνωσ-
μένων διαπορῶσαι, πᾶσι ἡμῖν ὁ λόγος, πρὶ
ῥόμων καὶ πράξεων ἔρωσιν ἄγραφευ,
ἔπι τοσοῦτον ψοβιολογία κεκοινώσκει. -

ϕωυήεϑ

lautend, kōnend. — τὰ ϕωυήεϑτα (sc. spätere
ματς) die Vokale, Selbstlaute. Beibl. IV,
14, p. 78, 82f. (τὰ ἡμίματς die Halbvoale, τὰ ἄματς
die Consonanten). IV, 44, p. 112, 29. s. auch Dren-
au. haer. I, 14, 5 p. 170 Hieren. —

φω

φωταγωγιέν

„dem Lichte voranführen, voran leuchten, leuchten“
LXX. Clem. Alex. - αὐτὸς (Christus) δὲ τὴν χάριν
φωταγοῖστ Hippol. sermo in theoph. 3. - οἱ μὲν
δικαίως εἰς δὲ τὰ φωταγωγοῦμενοι Hippol.
sermo ad Graec. (Opp. d. Lagarde p. 69ff.)

φωτίσω

Nie φωτισμός od. φώτισμα sind βλ. τ. ε. β. α.
Gebrauch, το αυτ φωτίσω. S. γρ. ὅτι πρὸ βύτ. ε. ο. . .

. . . νεανίσκος ἔσπρεψ, σουνείχεν, ἰδάλπισ, τὸ
φωτισμὸν ἐγώτισ Clem. Alex. q. diu. salu. 42.

Auf keinen Fall ist der Sprachgebrauch abzuleiten v. Hebr
6, 4. (s. de Met. j. d. H. zuerst findet es sich bei Justin
Mart. Apol. I, 62: καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ λου-
τρον φωτισμός, ὡς φωτισμῶν τῆν διάνοιαν
τῶν τούτων μανθάνοντων. —

4

φωτισμός

4

φωτίζω.

erleuchten; in der christl. litter. sehr häufig im geistl.
Sinn (vgl. übrigens Joh. 49, 9 LXX). Ἐκείνη ἡ ἰσχύς τοῦ
κυρίου παρ' οὐδ' ἑστέ πάντα λέξεντα φωτισθῆναι.
Hippol. in Jan. § 16. p. 158, 20. — γνώσεως τε φωτι-
ζούσης καὶ σοφίας ἰσχυρῆς ψυχῶν ἡμῶν τρανοσύνης
Hippol. (?) in Petr. in Palm. § 7. p. 102, 10. —

2

φωτισμ

ϣωτωμύ. (ϣωτωμύ)

hebe den Gebr. des Abts für die Tante K. J.
Dauer die chr. Kirche vom Anfang des 4. bis
zum Ende des 6. Jahrh's. S. 265 Anm. 1.

Die Lehre von den Verw. in Dingen ϩ ϣωτωμύ
Uem. Alex. Strom. V, 10, 65.

2

Φωτισμός

Χριστιανισμός

einer der mit seinem 5ten Gesetze freith,
seinen Vortheil dabei sieht. Wer die Christl. Gestalt
form nicht in Betracht n. von ^{ohne selbst zu handeln} zu leben will ist
ein Χριστιανος. nach der Doctrina apostolorum c. 12
p. 46. ed. Argem.: Ky. aus Pseudonymat in Trakt. 6
p. 186, 10 Zahn ad magnu. 9 p. 202, 24. aus Athanas.
zu Matth. 7, 15. Opp. I, 1026 ed. Band. 1. / II Opp. I, II, p.
1291 A ed. Maurin. Paris. 1698. Alex. von Alexandr.
bei Theodorik Kf. I, 4, 3. Dein doctum de virg. I, 10 p. 4, I, 13.

+ Das Citat aus Athanas. ist v. Argemius, ist aber als ein fehlerhaft sein.

2

ΧΡΙΣΤΕΜΑΤΟΥ

Archiv der Basil. u. Ges. in Augsburg. Vgl. Hahnke

Die Schrift der 12 App. Leipz. 1484. Text S. 50.

Yd' A Kar Vor

Kupfer vitriol erwähnt bei den Prozeduren des
Lauberkinstles Hippol. Reput. IV, 26. p. 90, 53.

X^talkarlov

Χάρις.

Χι: ἔνα διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ (χοῦ) ἡγνώ-
μεν ἡμεῖς τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς καὶ πιστέ-
σωμεν εἰς ὃν ἔκειτο ἡ ἀπίστος ἀνθρώπων, Ἰησοῦν
τὸν κύριον ἡμῶν, ἐπὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτη-
ρίας. Heppel. in Dan. 1. 21. p. 150, 291. — Διδάσκου-
σιν ὅτι μὴ τὰ ἡμῶν διὰ τὸ κναβεν Dan. 1, 12 ὅτι μὴ τὰ
βρώματα ἕργα εἶναι τὰ παρέχοντα ἀνθρώπου καὶ λό-
γος καὶ ἔσθην, ἀλλὰ χάρις θεοῦ διὰ λόγον διαφυγμένη.
Heppel. in Dan. Fragm. 62. p. 169, 10.

2

·X¹ & p_y

Χάρωμα,

Χάρωμα ἱδμάτων wird vielen Gradengeln
als Heilmittel und vielen Heiligen zugeschrieben
z. B. bei Pallad. Hist. Laus. — Χάρωμα πρὸς
δυσψυχικῆς ἢ ἰσχυρῆς δεικνύσται δεοκογίας
καὶ ἰσχυρῆς μακαριότητος Wid. Pallad.
a. a. O. W. Z. Heilw. Lusd. Dat. 1616. p. 113 dem
Ephraim v. Syra zugeschrieben. — Χάρωμα πρὸς
δυσψυχικῆς ἰσχυρῆς Pallad. a. a. O. p. 125. — Χάρωμα

2

Χάρισμα.

ὑπομονῆς Pallad. a. a. O. p. 143. - χάρισμα διακρίσεως
πνευματικῶν 1 Cor. 12, 10. Athan. Vita Antonii c. 22.
38. 44.

Χαροποιεῖν.

erfreuen, mit Freude an ^{den} ^{Ältern}. ἡ χαροποιεῖν ἔστι
τὰ οὐράνια τὰ γήματα Hippol. sermo in theoph. 6. &
(χαροποιεῖν ἔστι τὸ εὐδοκίαν ἢ χαροποιεῖν ἔστι τὸ εὐδοκίαν
ἀδελφῶν ἀναγεῖν Hippol. Refutatio ~~lib.~~ 81. nota 20 ed. Schmidt).

2

χαρισμοί.

Χαυρώω

χαυρώω; aufblähen, auf gellesen machen'

χαυρώσα: τῆς φύλας Clem. Al. quidw. salu.

§1. - Ἡ [γυνή] δὲ χαυρώσει καὶ κροτάσει ἑα

ὅτι τῶν ἀπορηγμένων Iren. adv. haer. I, 13, 2. -

2

Χαρού.

Χρειάζονται

1. οὐ χρειάζονται = Die Besessenen

Constit. app. VIII, 12. p. 257, 230g. ed. Lagarde. c. 34.

p. 271, 24. c. 37 p. 273, 2. Eu. theolog. ed. Goas Paris

1647. p. 724. Concil. Anoyran can. 17. (bei Hefele

Concilien gesch. I, 235 ed. II) u. dazu funk Theolog.

Quartalsh. 1879. S. 277 ff. 1886 S. 367 ff. Ganz falsch

Sind die Χρειάζονται hinter den Canon v. Anoyra biswilen
mit der Biserklasse der Heiden identifiziert worden, und die Bezeichnung
dieser Klasse als Χρειάζονται ist wirklich eine moderne Willkür, da

2

Χειμάς εβδα.

3 alte Zeugnisse für diese Form nicht gibt (v. Funk a. a.
O. 1886. 3687.

Χεῖρ

Χεῖρ θεοῦ, χεῖρες θεοῦ. So bezeichnet Irenaeus,
Wiederholt (adv. haer. III, 21, 10. V, 1. 3. 28, 4. IV, praef.
§ 4. IV, 20, 1. V, 5, 10, 1) den Logos u. den heil. Geist.
U. der χεῖρ Gottes spricht auch Theophilus ad
Autol. I, 5. p. 72, C. D. μαρτυροῦντες ἡμῶν κτίσθαι
περιέχεται ὑπὸ πνεύματι τοῦ θεοῦ καὶ τῷ πνεύματι
μα τὸ περιέχον οὐκ ἐστὶν κτίσις περιέχεται
ἐπὶ χειρὸς θεοῦ: . . . οὐδὲ ἄρρωστοί ἴμμε
ρισχόμενοι μετὰ πάσης τῆς κτίσεως ὑπὸ χειρὸς θεοῦ

οὗ δὲ ἀνακαθίσταται τὸν θεόν. — So much
Euseb. in v. Casarea in ψ 118 (119), 27. Montfaucon
 Collectio nova patrum Tom I p. 701 C. Χείρ
 γὰρ τοῦ θεοῦ ἡ πολυπλήθῆ ἀπείρων δυνά-
 μιν αὐτοῦ οὐκ ἔτέρα οὐσα τοῦ δι' οὗ
 γέγονε τὰ πάντα, τοῦ θεοῦ λόγου. —

Χειρονομία.

Techn. Beschreibung für die Leitung der
Kirchensänger durch ihre Handbewegun-
gen in der altgriech. Kirche. S. Christand
Pavanellos, Anthologia Graeca carminum
Christianorum p. LXIV.

2

Χειρονομία.

ΧΡΙΠΟΤΟΥΝ

Zur ursprüngl. Bedtg u. zur allgemäl. Erweiterung
derselben (so dass ΧΡΙΠΟΤΟΥΝ selbst die Einstg
v. Beamten bezeichnen kann) v. J. Rivière Les
origines de l'épiscopat I (Paris 1894) p. 81.

2

Χειροτομή

ΧΕΙΡΩΝ.

οὐ χεῖρον ἐστὶ γὰρ, zweckmäßig.
οὐ χεῖρον ἔτακτοσιν Ευσεβ. h.e. I, 8, 5. —

X 1 2 3 4 / w

Sportman, Scherzen Rezept. 14,33 h 96,73.

Χρῶμα

τινι' mit jemand verkehren, umgehen, verfahren.
Ναρουχοδορόβορ γελανδράπυ, αὐτοῖς
ἐπρήδαρο Χιπποτ. in Isaiah. p. 146, 24. -

Σάρα

Χρῆσις

"Ich will sein", (wie *ἀγσι' ἄσων*) = *verdicenon*"
"οὐδὲν χρῆσι τούτων ἀλλ' ἢ τὸ πῦρ τὸ
ἄβυστον Pseudohippol. de cons. univ. univ.
vi. 47. p. 123, 121, 26."

2

Χρυσωτέω.

Χρηματίζω.

im spätgriech. Sprachgebr. einen Namen führen, sich nennen lassen." ὄνομα ἀποδοῖται Χρηματίζω Ev. hist. e. I, 2, 26. In der älteren Πρόσφω mit ὄνομα mit jemand verhandeln" ebendas. I, 4, 5. — ὁ Χρηματίζω von Gott als dem Subject der W. Ev. 20, 5 Origen. Exhort. ad Mart. G., also doch wohl der sich bethätigende, ἀνεσθῆναι Gott, mit Andra in Κύριος tretende Gott.

X 17/12/1917

Χρυσεμεύω

Nützlich sein παρά η: Δόμοι προκρηστικῶς
παρά πᾶσαν ὁδὸν τοῦ βίου χρυσεμεύοντες
Höppol. d. Lagarde Fr. 131. p. 196, 27. —

Χρυσόμαστω.

Χρηνοδοσία.

die Hälfte des Brachs Herzog Refut. 11, 286p.
92,99. —

Ἰπποβοσκός.

Ueber die etymolog. Spielereien mit diesem
Namen (der bald mit ἵπποβοσκός bald mit ἵππο-
δοξο zusammen gestellt wird, neben der richtigen
Etymologia ps. Testam. adv. Marc. IV, 14. homen
Christianorum utique a Christo deductum) s.
Ὀθων Theophil. ad Autol. I, l. 4. 10. u. I, 12
h. l. τοῦ τοῦ τοῦ ἁγίου ἵπποδοξοῦ† καὶ ζεω-
διδυκαλῶν ἡρώων ἡρώων Cyrill. v. Jerusal. Ca-
tech. τὰς τὰς III, c. 4.

† naml. der Salb nach der Taufe s. Manud. K. G. I, 589a

2

Χρυσιαρόν

Xp (6 rō).

1. Ueber den Gebrauch v. Xp. für Jesus
in der ältesten mittl. Literatur v. Ad. Havnath
Lehrb. von Dogmengesch. I, 129 f.

2

Хр. 6101

Χρόνος

β. Καρπός. - χρόνος μὲν ἴσση τὸ διάστημα κατ' ὃ πράττεται. Καρπὸς δὲ ὁ ἔπαγγελος τῆς ἐργασίας χρόνος. ἴσση ὁ μὲν χρόνος καὶ καρπὸς εἶναι δύναται. ὁ δὲ καρπὸς οὗ χρόνου. Olympiodorus Commentar in Aristotle. Cap. 3 in Biblioth. Vetus. Patr. Graecolat Tom II (Paris 1624) p. 6 17 E. - ἄλλο γὰρ χρόνος καὶ ἄλλο καρπός. χρόνος μὲν κός ἴσση, καρπὸς εἰς καρπός.

2

Χρόνος

καὶ οὐδὲν λέγει χρόνος ἔστι τοῦ πρυγῆσαι.
οὐδὲν λέγει χρόνος ἔστι τὴν παρθένον γῆμαι, ἀλ-
λὰ καιρὸς τὴν παρθένον γῆμαι, καιρὸς σπόρου
Ιουδαίου. Galatrom. episc. de mundicatione
Ierom III. (Combesis. bibliothecae graecae. patr.
ar. Far. novissim. Vol. I p. 234. D). —

Judäer

(in Menge anwesend), häufig, zahlreich
Ἰουδαῖοι καὶ ἄλλοι ἄπο Ἰερουσαλὴμ
Theophil. ad Antol. II, 32.

ΧΩΝΣΥΤΗΡΙΟΝ

'Schmalzogen' Das menschl. σώμα ὡς εἰς ψωνσο-
τήριον εἰς γῆν καθίσταται καὶ ὡς ἀναπλάσ-
συσμῶν διππῶλ. sermo ad Graec. Off. ed.
Lazaride p. 70, 15.

χωρεῖν

τῶν δέκα σακτύλων τῆς εἰκόνης εἰς δηλωκρά-
τια[†] χωρησάτων Herod. de Ant. 27 p. 143.-
τῶν γὰρ κρημῶν. . . . ἐπεὶ τὰ ἴχθυων ποδῶν
καὶ τοῦ σακτύλου, χωρησάτων ebendas. 43. p.
20, 30.-

† ἡ εἰς δέκα μοταρχίαι

2

Χωρεῖν

2

ψαλτήριον

1.

af LXX fin das im heb. Text. du Psalmen 52.
gehört te Instrument. [Gregorius Nyssenus tract.
II in Psalmes c. III tom I p. 295 ed. Paris. 1638. τὸ
ψαλτήριον ὄργανον ἐστὶ μουσικὸν ἐκ τῶν
ἀνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποδίδου
τὸν ἦχον. ἢ δὲ τοῦ τοιοῦτου ὄργανου μουσικ-
τῆς ψαλμῶν λέγεται. — Athanas Opus tom II
p. 511 ed. Paris. 1627. Ἔστι τὸ ψαλτήριον ὄργανον
μουσικὸν δεκάχορον ἐκ τῶν ἀνωθεν μερῶν
τῆς κατασκευῆς ἀποδίδου τὸν ἦχον, ἵνα μαρτυρῶ τὸ ψαλ-
μου πρὸς τὴν ἐκ τῆς ψωνῆς μελωδίαν ἀποδίδου.

ψαλτήριον.

Παρὰ μὲν Ἑβραίων καὶ λα ἰσχυρότερον παρὰ
 Ἑλλησι δὲ κινάρα ὀνομαζόμενον. Auch Hegehius.
 Νάρκη εἶδος ὀβράτου ~~ψαλτήριον~~ μουσικῆ ἢ
 ψαλτήριον ἢ κινάρα. — Theodor in 1. Regum
 16. 32 / Paris. καὶ τὴν διαγορὰν ἢ γαύλα πρὸς
 τὴν κινάραν ἔχει; Ἄνὰ δὲ κα μὲν φδογγύου
 καὶ αὐτὴ καρδίαν ἔχει. φδοὶ δὲ τὴν μὲν αὐτὴν
 δακτύλου, τὴν δὲ κινάραν ἀνακρούεσθαι πρὸς
 τρεῖς. Jacobs in Tadaw cith. — Allegorisch wird der Lauterwied
 v. ψαλτήριον u. κινάρα wie folgt bestimmt v. Eusebius v. Caravena ψ.

+ Non Nicetas in der Latene zu den Psalmen 13 v. Athenensis ange-
 führt. —

Ψαλτήριον.

3.

91/92), 4. Montfaucon Collectio nova patrum. Tom. I. Paris
1707. p. 609. B. εἴη δ' ἀν' ἄλλω) κιθάρα μὲν τὸ πᾶν
σῶμα οὖν διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῶν ἐκπύσεων
ἢ φυγῆ τὸν ἐπίπτοντα τῷ θεῷ ἔμνοι ἀποδίδοσι.
Ψαλτήριον δὲ δικάχορδον, ἢ τοῦ ἁγίου πνεύματος
διὰ τῶν ἀποδηγητῶν, ἢ ἀποδηγητῶν πέντε
μὲν τοῦ σώματος, ἑβάρηδμων δὲ τῆς φυγῆς
δυναμῶν ἐπιτοῦ μὲν λατρείᾳ, εἰς ἑκάστην
διεξέραι. Origenes hat im dem in der Expositio patrum
griechorum ἀνερῶντος Ὁ. B. Cordensis Antw. 1677 pp. Tom I
p. 576 in φ 32, 2 anst. ἡ δὲ: κιθάραν τροπικῶν

4.

Ψαλτήριον

οἶμαι λέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ ψαλτήριον
τὸ πνεῦμα, ἅτινα μου δεκάω, ἤρροδοται τῷ θυμῷ
εἰς δέον χρωμένω ὡς χορδαῖς τοῦ μίσηδι
τοῦ σώματος καὶ ταῦ δυναμίδι τοῦ πνεύματος.
... Ἡ δεκάχορδω ἀκτὶ τοῦ δεκαυέρου χορ-
δῶ γὰρ ἡ κενρά. Δεκάχορδον δὲ τὸ ψαλτήριον
λέγεται οὗτ' καὶ τὸ σῶμα, ὡς πάντα αἰσθησέω
ἔχον καὶ πάντα ἐνεργείῃ ψυχῇ, δι' ἕκασ-
την αἰσθησέω ἕκαστης ἐνεργείῃ γινομένη.
δι' αὐτῆς κ. αὐτῆς. zu d. psalmen führt diese auslegung

ψαλτήρων

5.

dahin gewandt aus in dem er die κινδύρα auf das
δῶμα oder die ψυχή deutet mit ihnen αἰσθησέμεν
u. δυνάμεν deutet, dagegen das ψαλτήριον vom
πνεῦμα oder νόῳ s. a. Mai nov. Pict. biblioth. Vol. VII.
p. 209; auch Expositio patrum Gal. in Balmus ed.
Corderius Tom I p. 575 f. (Ich habe die Stelle ausgeschrieben
bei zu Hippolyt ed. Lagarde p. 191. ~~was ich auch~~
zu den pseudohippolyt. Stelle weihen für die Angabe
des Unterschieds v. ψαλτήριον und κινδύρα Quelle
dar oben S. 1. 2. aus Geogr. Mess. u. them. Citaten

6.

Φαλιγγίων

Stellen zu sein scheint. — Von Lucretius Caesari
wird zu φ443 v. g. bemerkt in einem Fragment bei
A. Mai aus. patr. biblioth. Vol. IV. P. I. p. 94: ἄλλ-
λὰ καὶ φαλιγγίω, φγδύ, / hant. deo dicitur, ἵν-
φαλιγγίω δευαχάρδω τὸν ἀπατεῖλον αἰνιό-
μενος βίον διὰ ψυχῆς καὶ σώματος ἵκνησ-
μενον. πέντε μὲν ὄντων σαρκὸς αἰσθητή-
ριων, πέντε δὲ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων,
δι' ὧν τὰ αἰσθητήρια τοῦ σώματος κινεῖται.

ψαλτήριον.

7.

Die genaueste Beschreibung des Psalteriums findet
sich unter dem Namen des Basiliius citirt von
Nixetas im Prooem. seiner lateinischen Psalmen bei
A. Mai. nov. patr. bibl. Vol. III, 2, p. 140: ... γυθὸν
ὁ μέγας Βασίλειος, ὅτι τὸ ψαλτήριον ἄνωθεν
ἔχει τῶν ψόγγων τὰς ἀφάρμαγ. οὐ γὰρ
ὡσπερ ἐστὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων ἄπαξ ο
μουσικῆς ἰναρμονοβάνου, τὰς χορδὰς, ἀπαρ
μόνωται φηται τῷ κρουσάτι. ἀλλὰ μετὰ
τὴν ἄρμονίαν ἡμῶν δεξιά χειρὶ τὸ πλῆκτρον

φαλγύριον

μεταξίφριγεται, ἢ δὲ λαϊὰ ἔκωθεν ἕκαστα
 φεμένον τῶν χορδῶν κατὰ διαστάσεις· καὶ
 περὶ τοῦ σακτύλου, μεσοκτύλου, βαρῶν
 ἢ ὄξων τὸν φλόγγον ἔργάζεται.
 Die Stelle findet sich aber nicht in den bei
 Hieronim des Basil zu den Psalmen. bei den
 in der Ausg. des Gaisnier Bd. I als ed. v. cat.
 sind. — Nach dem um eine Stelle über, den Unter-
 schied v. φαλγύριον u. κίδαρα od. Λυρα τίθεται
 ist die sich Dawitzi Off. d. Gaisnier T. I p. 91 f.
 findet, τίθεται weiter unten Basilis Namen

Ψαλτήριον

9

βε, α. θαι η 140: το δε ψαλτήριον δεκάχορ-
δον ον, αίνυματω δυν παρεδύλου το βωμη,
εως πέντε αιδύου εχον και πέντε ψυ-
της ενεργεία, δε ε καότης αιδύου γενο-
μένης ενεργεία ε καότης. οταν καρσκα-
τον αιδυτήριον ε καότης συράμεε της ψυ-
της προβαρμωμεν, και προς το ερον
μίσος εαντον διοργανώσωμεν, δεκάχορδον
γενουε δε ψαλτήριον τω δνω η μιν μιν μου-
σουρθύμενα, καλω δε περὶ τη τω πνευμα-
τι

10.

φαιρίσιον.

ἡ φαιρίσιον. (Die so aus dem Griechischen
 von Origenes zu stammen und findet sich auch
 bei Didym. Alex. und Euseb. v. Caes. v. 1. oben S.
 4-6 aber in dem in der Aufs. des Gasparus
 Drucken Monitien de Basilien ist sie nicht
 zu finden. Vielmehr scheint Basil. einwand
 von Aug. zu hütigen. Opp. Basil. v. Gern. J.
 I p. 133 B. (Die W. in meinem Collexion: zu Nicetas
 Epist. v. Heraclea. S. 11) Auch wird ja p. 132 C
 klärt ist κ. δ. πα. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω.

Ψαλτήριον

11

τουτέστι τὰ δὲ τοῦ βάματος ἱεραρχία ἀπο-
δοῦκα ἱεραρχίῳ καὶ βασιλευσσι π. 133 Β. Ψαλ
τήριον γὰρ τὰ καθ' ἑαυτὴν ἔργα ὅσα ἀνω
γενῶν, διὰ τὸ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄργάνου
τούτου τὴν ἡχοῦσαν δύναμιν ἑκ κτῶν ἀνωθεν
ἔχειν. — J. auch Dasil. konid. in N. 48. Θη. ε.
Ζαΐνα J. I π. 179 Α: ἔστι δὲ τὸ ψαλτήριον ὄρ-
γανον μουσικὸν ἱεραρχίῳ τοῦ ψόγγου
ἀποδ. δὲ πρὸς τὴν ἱερωμένην μελωδίαν. τὸ τοί-
νον λογικὸν ψαλτήριον τότε ἀνοίγεται καὶ
λίστα

12

ψαλτήριον

ὅταν αἱ πράξεις ᾧσι συμμένω τοῦ λόγου
ἀποδίδονται. κακῶν ἴσθι πνευματικὸν ψαλ-
τήριον ὁ πλάξαι ποιήσαι καὶ διδάξαι. —

David. homi. in ψ 29. St. d. Garnier T.I

f. 124C: ψαλτήριον μὴ τροπικῶν καὶ
ὄργανον ἡρμωμένον μουσικῶν εἰς ἕμνου
τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἡ τοῦ σώματος ἴσθι κατα-
σκευή. — ~~Isaltium de assam habet ravanem~~

~~maedi uti talibus~~ Die Oben l. 3 f. nach der Catena
de Origenis, citierte Stelle de Origenis lautest in ψ 32, 2

Ψαλτήρων

13

βειβωπατj sch XII, 134: κειδρα εστι ψυχη
πρακτικη υαδ των εροτων του θεου κινουμη
νη, ψαλτηρων δε του, καθαρο, υπο η κωμα
τικη, κινουμενη γνωσει. Αρμοζει δε και η
μιν τα εν τη παλαια μουσικα οργανα
πνευματικη κινουμενα, αδρα μεν τροπικη
το σωμα λεγομενον, ψαλτηρων δε το πνευμα
αμνα μουσικη ηρμουςται τω σωμω εις δεον
χρωμενω ως κορδαυ του μελεος του σωματος και
του δυναμεος του πνεματος. . . . Η δεκαχορδω

ἄντι τοῦ "δεκανεύρω". Κορδὴ γὰρ ἡ νευρά.
 Δεκάκορδον δὲ τὸ ψαλτήριον λέγεται οὖν
 καὶ τὸ ὄργανον, ὡς πέντε αἰσθητικῶν ἔχον, καὶ
 πέντε ἐνεργείας ψυχῆς, δὲ ἑκάστη αἰσθητικῶν
 ἑκάστη ἐνεργεία χειρομένη. — Λευψ 56, 8 Σομ-
ματικὴ XII, 368: Ἀὐτὸ, ὅτι ψαλτήριον ἔστι,
 τὸ δὲ περιεπέμνον τῷ νῶ, ὅτι ἔστιν ἡ ψυχή,
 κινῶσα. — Λευψ 91, 3 Σοματικὴ XIII, 32: ψαλτή-
 ριον ἔστι νοῦ, καθαρόν ἐπὶ πνευματικῆν κινῶ-
 μενον γνώσεω, κινῶσα δὲ ἔστι ψυχὴ πρακτικῆν

ψαλτήριον.

15.

Ὑπὸ τῶν ἱερολογίων τοῦ Χριστοῦ κινουμένη
νῆ. — αὐφ 150, 3. Λοῦατμικη XIII, 165: κινουμένη
ἵδτι ψυχὴ πρακτικὴ ἐπὶ τῶν ἱερολογίων τοῦ
Χριστοῦ κινουμένη. — Δοφικη ἐν D. 150, 4. Λοῦα.
XIII, 165: Χορδαὶ αἱ πολλαίσι
δυν ἱερολογαὶ καὶ τὰ περὶ πλεονόνων δόγματα
οὐ δεμίαι ἔχοντα πρὸς ἄλλα δεμιονία
Kl. Dasilii. magni off. d. J. G. G. G. J. I. p.
133 B/v. oben 1. 10j. —

16

φαλιγγιον

16

α

ψαλτήρ (ψαλτήριον)

β

β) das Psalmbuch." [Canon. II Concil. Nicæni II.:
 "ὁρίζομεν πάντα τὸν προάγει δαμίσκλοντα
 εἰς τὸν τῆς ἰσθμοκοπιῆς βαδμόν, πάντως
 τὸν ψαλτήρα γενώσκον. — Therodotus delectat in
εἰσλοσις αἰκιστ. εἰσλοσι. β. 350 b. da Leone: οὗτος
οὐδένα ἔχειροτόνει, τὸ ψαλτήριον μὴ γενώσ-
κοντα. [Nicæni in theant. ead. — ψαλτήριον δὲ
 τὴν παρῶσαν τῶν ψαλμῶν βιβλίον ὁ
 προφήτης ᾠδομαθε] ^{Πευδῶ} κλειμ. β. 189, 45. Λαζαν. δι. — τὸ ψαλτήριον εἰπέντε

2

φακτήρ (φακτήριον)

δεικτον βιβλία οἱ Ἑβραῖοι Βαυδοκίπποι.
v.l. p. 192, 3.

ψευδώνυμος.

ἀντιθέσει τῆς ψευδωνύμου γνώσεως /
Tim. 1, 20. — οὗ ἀπὸ Προδίκου ψευδωνύ-
μου γνωστικῶν σφῶν αὐτοῦ ἀναφαινοῦνται
Clem. Alex. Strom III, 4, 20 p. 525 Pott. —

καὶ ἄλλας δὲ ψευδωνύμου ἀρχιερεῶν constit. apostol.
III, 2. (cf. Lagarde Reliq. jur. eccl. ant. p. 3, 20). — ἐπίσκοποι
ἀγνοῖα ἢ κακοροῖα πειρασθέντες ἔτι ἐπίσκοποι εἶναι,
ἀλλὰ ψευδωνύμου εβραῖας. bei Lagarde p. 4, 8. — οὗ ψευ-
δωνύμοι ἐπίσκοποι εβραῖας. bei Lag. p. 4, 15. — περὶ οὗ-
ποδῶν δὲ λόγῳ τοῦ τῆς ψευδωνύμου γνώσεως μίσηται
Hippol. Refut. IV, 57. p. 128, 9. —

2

ψευδώνυμοι.

2

νόμοι ἄλλοι πτωχῶν καὶ ψευδώνυμοι αὐτῶν.
αὐτῶν. 9. Τιν. αὐτῶν. 19. —

Ψιλομετρία

„Vers ohne musical. Begleitung“ bei Aristot.
Poet. 2 p. 1448a ll., von späteren Griechen im
Sinn v. Prosa gebraucht. S. Benary Die
herakl. Dse. Berl. 1869 S. 116f.

2

ψιλομετρία.

ψυχαγωγία, ψυχαγωγία.

besond. v. der Führerabgesch. Seelen in d. Unterwelt
(durch Hermes); dann aber (schon bei Plato) die
von der Lenkung u. Lenkung der Seelen lebenden.

So heisst, v. dem Gnostiker Justin: τὸ ὄμνῳ
παρὰ τὸ θεοῦ ψυχαγωγία) καὶ περὶ ἑπιπέδ. Πρωτ.
IV, 23 fr. 216, 7. - Von demselben: πλῆσιθε μῦθου
ψυχαγωγίᾳ διὰ παρὰ τὸ ὄμνῳ ἐπιπέδ. Πρωτ. IV, 24.
fr. 216, 21. -

Ψυχοτροφία

das Leben erhalten, es nähren. So auch das
Medium (δύο) Ἐπιτήδεια δὲ γαίης κινούμενα
ψυχοτροφεῖται Orar. Sibyll. bei Theophil. ad
Autol. II, 36 p. 168 C Otto.

2.

ψοχοπροφσία.

ψυχόω,

bescele n, beleben? ἰσχυροῦς ψυχουμένης εἰς ὄψω. Con
et it. Apost. VIII, 1. (Lagarde relig. iud. eccles. ant. p. 2, 6.)

2

ψυχόν.

Ἐὐδὲ πῶς

bei Citaten verliert deren Wirklichkeit
nicht an. Denn es wird selbst neben κατὰ
λόγον gebraucht (v. San. Vgl. III, 31, 5. 32, 3
u. überh. Strawman die griech. Uebersetzung
des Apolog. d. 2. Tertullianus. Reipn. 1892
V. 8.

2

विज्ञान

2

Ἔτος.

"die Ohrenli". Neben die Art wie man Jüding
J. Hippot. Refut. IV, 46, p. 114² ff. - τὸ μικροδαι
μάστον τοῦ ὀπρωτοῦ τοῦ ἰστοῦ denas. II, 50 p. 124,
w. -

2

10201

2